

Zasneženo torkovo jutro je prineslo veselje Lukcu, ki je svoji mami, igralki Nini Ivanič, za dobre pol ure podaljšal jutranji sprehod do vrtca. Nina Ivanič, polna življenjske energije, pozitivka, ki zna glasno in tudi jasno povedati kritiko ter pohvalo. Obožuje jutra, najraje v družbi sina Luke in moža Matjaža. Prejšnji teden je na Pop TV stekla že četrta sezona nadaljevanke Pod eno streho.

Zagotovo ste polno zasedeni.

»Res je! Steverdese pristajajo se še vedno 'palijo', saj smo v treh letih odigrali že več kot 180 predstav. Poleg tega že drugo sezono uspešno igramo Juhico, od

oktobra pa je stekla komedija Pižama za šest.«

Svoboda ji ugaja

Od samega začetka ste svobodnjakinja. Vam to ustreza?

Nini Ivanič zelo ugaja svoboda,

»Odkar sem končala akademijo, imam status svobodne umetnice. Sicer sem bila stipendistka Mladinskega gledališča, kjer pa se nisem hotela zaposliti. Če ti gre tako dobro, kot gre za zdaj meni, se, jasno, to zelo splača, sploh če govorim o finančnem položaju. Tako se obračajo čisto drugačne vsote kot v kakšni instituciji. Vendar je treba vedeti, da na začetku nisem šla na svobodo zaradi denarja, saj takrat nisem vedela, kako mi bo šlo.«

Je pa v tem zagotovo tudi nekaj tveganja.

»Seveda, vsaj v psihičnem

Romanom Končarjem.«

Vam to ustreza?

»Da, seveda.«

Kako bi opisali slovensko igralsko sceno?

»Precej zaprt krog ljudi. Moram reči, da je slovenski prostor majhen, vsi se poznamo med seboj. Vsak ve, kdo in kje dela. Smo nekakšna malo večja družina.«

Obstaja kakšno rivalstvo?

»To je seveda navzoče, vendar to čutiš praktično v vseh poklicih. Čutiš zavist, precenjevanje, podcenjevanje, tekmovalnost. Igralci smo egocentrični, sebični in pogosto gledamo na svojo

PREPUŠČA SE

smislu, saj se vsako leto sproti boriš za kruh. Stalno razmišljaš, kaj bo prihodnje leto, čez tri, pet let. Če si v neki instituciji, si bolj na varnem. Tam lahko imaš dve ali pa 35 predstav, pa dobiš enako denarja. Če pa si svobodna umetnica, pa v primeru, da nič ne delaš oziroma premalo delaš, dobiš zelo malo denarja ali skoraj nič.«

korist. Priznam, da je kar nekaj negativnih elementov, vendar to je takšen poklic. Vem pa, da je podobno tudi v drugih poklicih. Le da so te človeške lastnosti v igralskem poklicu morda še bolj poudarjene.«

Je v slovenskem prostoru težko uspeti kot igravec?

»Lahko povem, da je težko. Če si dober, so zavistni, če nisi

»Če si dober, so zavistni, če nisi dober, te nihče niti ne pogleda.«

dober, te nihče niti ne pogleda. Če si zlata sredina, potem tudi ti kot igravec nisi zadovoljen. Vsak, ki gleda malo

Je ekipa, s katero sodelujete, stalna?

»Ljudje se menjajo iz projekta v projekt. Velikokrat sem sodelovala z Jernejem Kuntnerjem in Borutom Veselkom, zdaj, v Juhici in Pižami za šest, pa uspešno sodelujem z Majom in

iz povprečja, je izpostavljen kritikam, pozitivnim ali negativnim.«

V kateri vlogi se dobro počutite?

»Najbolj uživam v vlogi Žaklin v komediji Stevardese pristajajo. Največ atributov sem morda res pokazala v Pižami za šest. Morala sem narediti drug lik, govorim v narečju, v prekmurščini, igram drug stil ženske, saj igram kuharico Suzet. Najbolj lahkotno pa še vedno odigram Žaklin. Suzet je naporena, čutim neko težo, saj je vloga bolj zahtevna.«

a se zaveda, da zna biti prihodnost včasih negotova

Nikoli na prvo žogo

Veliko igralcev pri svoji vlogi uporablja narečje. Javšnik denimo štajersčino, Kuntnerjev Mercatori primorščino. Zakaj prekmurščina?

»Maja Končar je na eni od začetnih vaj dala predlog, da bi morala spustiti raven govora kuharice, da bi se nekako ločila od drugih, 'aristokratskih' vlog. Najprej sem bila zelo proti, saj nisem hotela iti na prvo žogo. Potem sem na eni od začetnih vaj povedala nekaj teksta v prekmurščini, saj jo imam v ušesu, ker je moj oče Prekmurec. Smeh

Medtem ko na televiziji tega ni. Pod eno streho traja že nekaj sezon, tako da ima vsak že svoj lik, v malem prstu imaš princip dela. Je drug način dela in drug način igre. Potem je tu tudi neposreden stik z občinstvom, ki ga imaš v gledališču. Čutiš energijo, čutiš, kako s tabo dihaajo, in potem je na koncu aplavz.«

Ponosna mamica

Človek, ki vas spremlja, lahko opazi, da se vaš mladostni videz ni prav nič spremenil. Se vam zdi, da ste morda ravno za-

ŽIVLJENJU

drugih soigralcev je bil dovolj zgovoren dokaz, da moramo v tej smeri delati naprej. Z očetom sva potem igro prevedla v prekmurščino, ki pa ni ortodoksna, sicer pol Slovenije ne bi razumelo igre.«

Se vam zdi, da imajo ljudje najraje komedije?

»Gledalci, ki hodijo v komercialna gledališča, so ljudje, ki niso zapriseženi ljubitelji umetnosti, ki želijo prek neke tragedije doživeti katarzo. Ta profil ljudi, ki so noro zaljubljeni v gledališče in imajo radi vse žarne, hodi na abonmaje. Ljudje, ki hodijo v komercialna gledališča, pa v povprečju niso zapriseženi ljubitelji umetnosti, ampak so popolnoma normalni ljudje z normalnimi službami, družino in imajo radi komedijo, da se sprostijo, nasmejijo in se razveselijo. Teža vsakodnevnega življenja je že tako dovolj. Naše občinstvo ni tipično gledališko.«

Kje raje nastopate, na televiziji ali v gledališču?

»V teatru so mi zelo ljube vaje, proces dela. Pred predstavo dobiš samo tekst in potem iz tega počasi prek bralnih vaj, diskusij, scene, kostumov, luči... nastane predstava. Tu nastopi veliko kreativnih momentov, razmišljanje, veliko kreganja in veselja. Ves ta kaos mi je ljub.

radi svojega videza prikrajšani za kakšno vlogo?

»S šminko se da človeka pomladiti oziroma postarati za osem let. Včasih sem zaradi pripomb režiserjev dobila občutek, da je pri nas v bistvu minus, če si videti preveč dobro. Nočem izpasti kot vase zaverovana in vase zaljubljena ženska, sploh ne. Pri nas je prav minus, če si prelep. Nekateri režiserji imajo namreč občutek, da je igralka, če je lepa,

puhla, brez vsebine in nezanimiva. Mnogim so všeč igralka, ki so manj lepe, drugačne.«

Se vam je življenje, odkar ste mati dobre tri leta staremu Lukcu, močno spremenilo?

»Seveda. Nimam več časa zase ali moža. Z Matjažem sva veliko potovala, hodila v savno, v kino. Enostavno si moraš čas drugače organizirati. Kar seveda ni nič narobe oziroma ni slabo. V vsakem življenjskem obdobju imaš svoje želje, interese. Ko pride čas materinstva, preklopiš. Priznam, da včasih pogrešam trenutek, ko bi v miru brala knjigo, ležala sama v postelji... Ko imaš družino in otroka, ko stvar normalno funkcionira, najdeš v tem svojo oazo miru.«

Ali igralka težko načrtuje materinstvo?

»Igralki je zelo težko načrtovati družino oziroma otroka, saj

ima vedno občutek, da bo šlo kaj mimo nje, da bo prikrajšana, da ne bo dobila vlog. Ženske, ki so redno zaposlene v teatru, nimajo kaj izgubiti. Res škoda, ker si ne vzamejo časa za materinstvo. Je pa res, da je to odločitev vsakega posameznika.«

Po porodu pa je bila zagotovo več kot dobrodošla pomoč moža Matjaža.

»Lukec se je rodil julija, oktobra sem že začela delati. Sicer takrat ni bilo ravno prijetno. Lukec je bil z mano na gostovanjih, saj sem ga morala dojeti. Tudi Matjaž je moral hoditi z mano, da je pazil nanj, ko sem bila na odru. Ni bilo lahko, vendar se vse izide. Na začetku sploh nisem znala ovrednotiti Matjaževega prispevka pri družinskem življenju oziroma olajšanju tega poklica. Maja Končar je, recimo, prav očaral in ona mi je oziroma mi še odpira oči, ko tako pozitivno ocenjuje Matjaža.«